

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10Co/10/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8115222712
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Kohút
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8115222712.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Kohúta a sudcov JUDr. Jozefa Angeloviča a JUDr. Jany Jančíkovej, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: A. H., X.. XX.X.XXXX, L. XXX XX N. Š. XXX (S.), o zaplatenie 3.911,45 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 10C/357/2015-49 zo dňa 23.3.2017, takto jednohlasne

rozhodol:

Ruší rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a výroku III. o náhrade trov konania a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi 3.911,45 eur s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne od 12.7.2015 do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania spočívajúce v zaplatenom súdnom poplatku v rozsahu 88 %.

2. Vychádzal zo zistenia, že dňa 26.8.2014 bola uzavretá písomná úverová zmluva medzi žalobcom ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom. Žalovanému bol poskytnutý úver 4.000,- eur s úrokovou sadzbou 15,90 % ročne. Žalovaný sa zaviazal úver uhradiť 120 mesačnými splátkami po 67,39 eur, pričom splatnosť prvej splátky bola stanovená na 29.9.2014 a poslednej na 27.8.2024. Celkove mal žalovaný zaplatiť žalobcovi 8.286,80 eur. V zmluve je uvedené aj RPMN 19,01 % a jeho priemerná hodnota 16,81 %. Poslednú splátku úveru žalovaný uhradil dňa 28.4.2015. Celkovo zaplatil žalobcovi z tejto úverovej zmluvy 88,55 eur. Listom zo dňa 1.7.2015 žalobca úver predčasne zosplatnil a vyzval žalovaného na úhradu dlhu vyčísleného na sumu 4.153,80 eur s prísl. najneskôr do 11.7.2015. Právny vzťah medzi účastníkmi súd posúdil podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy k 26.8.2014. Obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere sú vymenované v § 9 ods. 2 citovaného zákona. Medzi nimi pod písm. j) je uvedená ročná percentuálna miera nákladov a celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. Podľa § 11 ods. 1 písm. b) citovaného zákona, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y). Za jeden z najdôležitejších údajov pre spotrebiteľa je údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov (ďalej len „RPMN“), pretože tento údaj zohľadňuje všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ za úver uhradiť a preto je najlepším indikátorom posúdenia výhodnosti, či nevýhodnosti úveru. Zákonodarca v záujme poskytnutia ochrany slabšej zmluvnej strany v spotrebiteľskom právnom vzťahu, teda spotrebiteľovi, stanovil prísne obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktoré sprísnil aj tým, že pri údají o RPMN sa musia uviesť všetky predpoklady použité na jeho výpočet. Podľa súdu prvej inštancie je nepochybné, že v zmluve tento údaj chýba, napriek tomu, že je uvedená hodnota RPMN, čo však v zmysle citovaného zákonného

ustanovenia nepostačuje. Súd preto dospel k záveru, že v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere chýba povinný údaj v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) spočívajúci v uvedení všetkých predpokladov použitých na výpočet RPMN. V dôsledku toho je potrebné poskytnutý úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný by preto mal žalobcovi vrátiť len sumu poskytnutého úveru, t. j. 4.000,- eur a keďže doposiaľ mu zaplatil 88,55 eur, jeho dlh predstavuje sumu 3.911,45 eur. Súd preto zaviazal žalovaného len k zaplateniu tejto istiny a žalobu v prevyšujúcej časti ako nedôvodnú zamietol. Žalovaný sa dostal do omeškania po zosplatnení úveru listom zo dňa 1.7.2015 odo dňa 12.7.2015, nakoľko týmto listom bol vyzvaný na úhradu dlhu do 11.7.2015. Ku dňu 11.7.2015 výška úrokov z omeškania činila 5,05 % ročne, žalobca však žiadal o priznanie úrokov z omeškania len vo výške 5 % ročne, preto súd prvej inštancie priznal úroky z omeškania len v uplatnenej výške. Vzhľadom na to, že žalobca žiadal priznať úroky z omeškania už od 2.7.2015 (v petite nesprávne od 7.2.2015), v tejto časti, keďže súd priznal úroky z omeškania až od 12.7.2015, žalobu zamietol. Súd zamietol aj žalobu o kapitalizované úroky z omeškania vo výške 0,80 eur nakoľko tento nárok žalobca dostatočne nešpecifikoval a nepreukázal. V žalobe uviedol len to, že nárok vznikol z neuhradených splátok do dátumu predčasnej splatnosti úveru. Žalobca mal presne uviesť akou úrokovou sadzbou počítal pri vyčíslení úrokov z omeškania, konkrétne z akej splátky a za aké obdobie. O trovách konania súd rozhodol tak, že vo veci mal žalobca úspech vo výške 94 %, neúspech v rozsahu 6 %, preto mu vzniklo právo na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 88 % zo zaplateného súdneho poplatku.

3. Proti výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a výroku o trovách konania, podal včas odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie v napadnutom rozsahu zmenil a vyhovel žalobe žalobcu v celom rozsahu. Uviedol, že Zmluva o úvere obsahuje všetky predpoklady použité na výpočet RPMN. Zákon nepožadoval uvádzať v zmluve konkrétny matematický výpočet RPMN, a nepožadoval ani predpoklady pre výpočet RPMN špeciálne v zmluve označovať. Poukázal na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15, v zmysle ktorého zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v článku 10 odsek 2 smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči, v tomto prípade na Formulári so štandardnými európskymi informáciami o spotrebiteľskom úvere. K názoru súdu prvej inštancie, že žalobca dostatočne nešpecifikoval a nepreukázal úroky z omeškania vo výške 0,80 eur žalobca uviedol, že pokiaľ súd považoval návrh za neúplný, mal žalobcu vyzvať na jeho doplnenie. Uvedený úrok z omeškania bo dohodnutý v Zmluve o úvere v zmysle ustanovenia § 369 odsek 1 Obchodného zákonníka. K výroku súdu o trovách konania uviedol, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o trovách konania postupoval nesprávne, keď pri určení hodnoty sporu neprihliadal iba na žalovanú istinu.

4. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 10. apríla 2018 sp. zn. 10Co/50/2017-73 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a vo výroku o náhrade trov konania. Žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

5. K údaju o RPMN (ročnej percentuálnej miere nákladov) odvolací súd v bode 12. rozsudku zdôraznil, že ide o jeden z najdôležitejších údajov pre spotrebiteľa, pretože zohľadňuje všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ za úver uhradiť, a preto je najlepším indikátorom posúdenia výhodnosti či nevýhodnosti úveru. Pri údaji o RPMN sa musia uviesť všetky predpoklady použité na jeho výpočet, teda nestačí len uvedenie jeho výšky. Zákonodarca jasne stanovil, že nepostačuje uvedenie len výšky RPMN, ale v zmluve je potrebné uviesť aj všetky predpoklady, ktoré boli použité pre výpočet RPMN. Odvolací súd preto zastáva názor, že týmito predpokladmi je uvedenie výšky úveru, výšky splátky, jej intervalu, počtu splátok, uvedenie výšky úrovej sadzby a prípadných poplatkov. Je nepochybné, že v predmetnej úrovej zmluve tento údaj chýba, nie je uvedené aké predpoklady boli použité pre výpočet RPMN, a preto už len z tohto jediného dôvodu je potrebné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov. Pokiaľ žalobca namieta formalistický výklad súdu, tak odvolací súd dáva do pozornosti, že obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere je uvedenie predpokladov použitých pre výpočet RPMN aj podľa transponovanej smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008, a to v článku 10 odsek 2 písm. g) cit.: „Zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané v čase uzavretia zmluvy o úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto miery“. V bode 16. odôvodnenia rozsudku odvolací súd uviedol, že niet žiadnych pochybností, že slovenský zákon ide nad rámec smernice, a celkom jednoznačne požaduje, aby v samotnej zmluve boli uvedené predpoklady na výpočet RPMN, resp. vyjadrenie tak splátok istiny, ako aj splátok úrokov, a splátok iných poplatkov. Ak by slovenský zákonodarca chcel

vyjadriť to isté, čo požaduje smernica, ktorá navyše obsahuje požiadavku tzv. úplnej harmonizácie, je zrejmé, že by použil takú istú terminológiu, ako používa smernica. Avšak slovenský zákonodarca takúto terminológiu nepoužil, ale k termínu „splátky“ pridal slová „istiny, úrokov a iných poplatkov“. K výkladu tohto ustanovenia zákona existuje konštantná judikatúra slovenských súdov potvrdená rozsudkami Najvyššieho súdu SR, desiatkami rozhodnutí krajských súdov a stovkami rozhodnutí okresných súdov SR, v zmysle ktorej sa má toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje za bezúročnú a bez poplatkov.

6. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dňa 1.6.2018 (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktoré bolo uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/158/2015 zo dňa 28.03.2019 odmietnuté ako neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP.

7. Nálezom IV. ÚS 49/2020-42 zo dňa 26.5.2020 bolo konštatované, že uznesením Najvyššieho súdu SR 5Cdo/158/2018 došlo k porušeniu práva žalobcu podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, predmetné uznesenie bolo zrušené a vec bola Najvyššiemu súdu SR vrátená na ďalšie konanie z dôvodu nesprávneho posúdenia prípustnosti dovolania podľa § 422 ods. 1 písm. a) CSP posudzujúceho spor, ako keby nešlo o spor s ochranou slabšej strany.

8. Najvyšší súd v následnom v poradí druhom rozhodnutí zrušil rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 10.4.2018 a vec vrátil Krajskému súdu Prešov na ďalšie konanie.

9. V zrušujúcom rozhodnutí dovolací súd uvádza, že predmetnou problematikou sa judikatúra dovolacieho súdu už zaoberala, a to konkrétne v rozhodnutí 7Cdo/183/2020 zo dňa 24.2.2021, ktoré bolo zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod číslom R 86/2021 najvyšší súd judikoval, že z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení do 31. marca 2015 (dnes ide o ust. § 9 ods. 2 písm. h)) nevyplýva, že by jednou z náležitostí spotrebiteľskej úverovej zmluvy bol konkrétny matematický výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov alebo predpoklady pre jej výpočet. Vzhľadom na vyššie uvedené je tak nesprávny právny záver uvedený v odôvodnení súdu prvej inštancie, ktorý posúdil predmetnú úverovú zmluvu ako bezúročnú a bez poplatkov z dôvodu chýbajúceho matematického výpočtu RPMN podporený následne právnym názorom odvolacieho súdu.

10. Vo vzťahu k dôvodnosti dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 písm. c), ktorú dovolateľ vyvodil rozdielnou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu pri otázke splnenia náležitostí zmluvy podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. dovolací súd uvádza, že v tejto otázke existuje ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu. Dovolateľ uviedol uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/146/2017, ktorým dovolací súd rozhodol že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej časti anuitnej splátky a uznesenie 4Cdo/211/2017 zo dňa 23.4.2018 ktoré judikovalo, že nie je možné od dodávateľov žiadať, aby v zmluvách uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Dovolací súd posúdil dovolanie podľa obsahu a vyhodnotil ho ako dôvodné podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a), teda že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

11. Otázkou interpretácie ustanovenia § 9 ods. 2 písm. l), resp. k) zákona č. 129/2010 Z. z. (predtým ustanovenie § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z. z. pozn.), t. j. náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere - výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, už riešil najvyšší súd (nielen) v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/146/2017 z 22. februára 2018, (ale aj) sp. zn. 3Cdo/56/2018 zo 17. apríla 2018, sp. zn. 4Cdo/211/2017 z 23. apríla 2018, 4Cdo/65/2018 z 26. septembra 2018, 5Cdo/132/2017 z 29. októbra 2018, 3Cdo/45/2018 z 22. novembra 2018 a po podaní dovolania aj 7Cdo/98/2018 z 30. januára 2019, 6Cdo/113/2018 z 30. júla 2019, sp. zn. 7Cdo/112/2019 zo 17. októbra 2019, 1Cdo/171/2018 z 30. októbra 2019. Z obsahu odôvodnenia uvedených rozhodnutí najvyššieho súdu vyplýva, že citované ustanovenie zákona o spotrebiteľských úveroch je potrebné interpretovať tak, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nemusí nevyhnutne obsahovať číselné vyjadrenie každej jednotlivej zložky anuitnej splátky (t. j. istiny, úrokov a iných poplatkov). Takáto interpretácia uvedeného ustanovenia dovolacím súdom zodpovedá, účelu Smernice, právnym záverom uvedeným v rozsudku ESD a

tiež účelu samotného ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z. z. Pokiaľ uvedené ustanovenie hovorí o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné toto ustanovenie eurokonformne vykladať tak, že sa tým veriteľovi neustanovuje povinnosť uviesť v zmluve o spotrebiteľskom úvere vyššie uvedené zákonom vyžadované údaje vo vzťahu ku každej jednotlivej zložke anuitnej splátky, ale len vo vzťahu k anuitnej splátke ako celku.

12. Pokiaľ ide o posúdenie správnosti záveru odvolacieho súdu, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny a úrokov, a preto je potrebné úver na jej základe poskytnutý považovať za úver bezúročný a bez poplatkov, tak je potrebné uviesť, že eurokonformný výklad ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 258/2001 Z. z. umožňuje dospieť k záveru, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, to znamená určenie, aká časť každej jednotlivej splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky. Účelom predmetného ustanovenia nebolo to, aby mal spotrebiteľ už pri uzatvorení zmluvy k dispozícii v číselnom vyjadrení informáciu, aká časť bude v tej ktorej anuitnej splátke (výška ktorej je konštantná) pripadať na istinu, aká na úrok za poskytnutie úveru a aká na iné platby (poplatky). V uvedenej súvislosti dovolací súd uvádza, že aj podľa záverov uvedených v predmetnom rozhodnutí ESD, zmluva o úvere uzatvorená na dobu určitú, stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie istiny. Podrobné informácie o vnútornej skladbe anuitnej splátky podáva veriteľ na žiadosť spotrebiteľa, a to bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy a vo forme amortizačnej tabuľky.

13. Z týchto dôvodov najvyšší súd konštatuje, že dovolanie žalobcu smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je dovolanie nielen prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP (lebo rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu), ale zároveň aj dôvodné (lebo napadnutý rozsudok - práve v riešení predmetnej právnej otázky - spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP)).

14. Dovolací súd dáva do pozornosti odvolacieho súdu vo vzťahu k novej kumulácii zmluvných úrokov a úrokov z omeškania uplatnených veriteľom po predčasnej splatnosti úveru uznesenie 5Cdo/42/2020 zo dňa 16.6.2020 uverejnené v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. 5/2021, ktoré rieši predmetnú otázku spôsobom, že po vyhlásení predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí.

15. Predmetom opätovného preskúmania odvolacím súdom po v poradí druhom rozhodnutí dovolacieho súdu bol výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým žalobu v prevyšujúcej časti zamietol, ako aj závislý výrok o náhrade trov konania. Odvolací súd vec opätovne prejednal a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v jeho zamietavej časti zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

16. Ako vyplýva z rozsudku súdu prvej inštancie, tento svoj záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru žalovanému založil na absencii predpokladov použitých na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, keď podľa súdu prvej inštancie samotná hodnota RPMN uvedená v zmluve nepostačuje, a preto dospel k záveru o chýbajúcom povinnom údaje v zmysle § 9 ods. 2 písm. n), j) zákona o spotrebiteľských úveroch. S poukazom na vyššie citované rozhodnutie Najvyššieho súdu je podľa odvolacieho súdu potrebné konštatovať, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnej závere týkajúcej sa bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru pre absenciu údajov potrebných na výpočet RPMN, a preto rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b) a c) CSP zrušil a podľa ods. 2 uvedeného ustanovenia mu vec vrátil na ďalšie konanie s tým, že súd prvej inštancie sa bude opätovne zaoberať vysloveným právnym názorom dovolacieho súdu z dôvodu, že je v zmysle § 455 CSP rovnako ako odvolací súd viazaný právnym názorom dovolacieho súdu, podľa ktorého sa nevyžaduje aby zmluva o úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby a úverových splátok, tzn. určenie, aká časť každej splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky.

17. Odvolací súd tak ako dal dovolací súd dáva do pozornosti vo svojom zrušujúcom uznesení, keď poukázal na uznesenie 5Cdo/42/2020 zo dňa 16.6.2020, zverejnené v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. 5/2021, ktoré rieši predmetnú otázku spôsobom, že po vyhlásení predčasnej splatnosti

spotrebiteľského úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške ako by pri riadnom plnení povinnosti dlžník zaplatil ako cenu peňazí. Zároveň v novom rozhodnutí rozhodne aj o náhrade trov celého konania.

18. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 tretia veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).